

Arrest

nr. 347 008 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VERELLEN
Kenislei 33
2930 BRASSCHAAT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 oktober 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. VERELLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2025 legde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

De heer: (...), geboren op (...)1994 onderdaan van Roemenië wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

Indien zou blijken dat de tussenstaatse overbrenging niet ten uitvoer werd gebracht, dient u gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten nadat u aan het gerecht heeft voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan deelname bendevoorming en moord, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld door Hof van Assisen tot een definitieve[sc] gevangenisstraf van 22 jaar op 02.05.2024. Betrokkene heeft zich in de nacht van 2 op 3 juni schuldig gemaakt aan de moord op [...] alsook samen met verschillende kompanen deel zou hebben uitgemaakt van een vereniging van misdadigers die tevens met voorbedachten rade opzettelijke slagen of verwondingen zou hebben toegebracht aan verschillende bewoners van een woonerf gelegen aan de (...). De aldaar woonachtige (...) zou op het internet via de toepassing Marketplace/Facebook, een voertuig AUDI Q7 met Roemeense kentekenplaat (...) te koop hebben aangeboden. Op 28 mei 2021 zou betrokkene zich onder de alias (...), samen met zijn broer (...) in een voertuig AUDI A5 met Spaanse kentekenplaat (...), op het woonerf hebben aangeboden. Zij zouden het voertuig AUDI Q7 hebben gekocht van (...) voor een prijs van 7100 euro en vervolgens na betaling, met het voertuig AUDI Q7 en het Roemeens inschrijvingsdocument zijn vertrokken. Op 2 juni 2021 omstreeks 20u18 zouden de kopers zich echter terug naar het erf van de verkoper hebben begeven in twee voertuigen (de gekochte AUDI Q7 en de AUDI A5 met Spaanse kentekenplaat (...)) teneinde hun klacht te doen omtrent de aangekochte AUDI Q7. Er zou hierbij een discussie zijn ontstaan tussen (...) en de kopers van de wagen, waarbij op een gegeven moment de medebewoners van het woonerf tussen beide zouden gekomen zijn. Betrokkene en zijn broer zouden uiteindelijk de plaats hebben (moeten) verlaten met de AUDI A5 met Spaanse kentekenplaat (...), zonder de AUDI Q7, maar ervoor hebben gewaarschuwd dat ze: 'nog wel zouden laten zien, wie ze waren.' (...) zou nadien contact hebben opgenomen met betrokkene op het Spaanse nummer, teneinde zich te verontschuldigen voor het gedrag van zijn medebewoners. (...) zou hebben voorgesteld dat ze het voertuig mochten komen ophalen om verdere discussies en schandaal te vermijden. Op 2 juni 2021 omstreeks 23u12 zouden de gebroeders P. aldus opnieuw zijn toegekomen op het woonerf, weliswaar ditmaal vergezeld door een zeven à tiental medestanders. Betrokkene zou, volgens (...), onmiddellijk hebben plaatsgenomen achter het stuur van de AUDI Q7, terwijl zijn broer met ontbloot lichaam en een groot mes in de hand, het woonerf zou zijn opgelopen, hierbij vragend waar de slaven waren? Na het openen van de toegangspoort van de boerderij zouden de belagers met een voertuig (OPEL ZAFIRA, oud type of VW Sharan) de binnenkoer van de boerderij zijn opgereden en verschillende aldaar geparkeerde voertuigen opzettelijk hebben aangereden. Tevens zouden ze, volgens verschillende getuigen, met knuppels de ruiten van de aanwezige wagens hebben ingeslagen en de wagens in brand hebben willen steken middels het gebruik van molotovcocktails. De aanwezige bewoners zouden ze bekogeld hebben met stenen en staven. Op een gegeven moment zouden de bewoners van het woonerf naar buiten zijn gelopen teneinde hun belagers te verdrijven uit het woonerf. De belagers werden hiervoor naar buiten gedreven en het aangekochte voertuig AUDI Q7 zou aanvankelijk zijn weggereden, hierbij achtervolgd door de bewoners van het woonerf. Kort daarop zou het voertuig AUDI Q7 echter zijn gestopt, teneinde vervolgens in volle snelheid achterwaarts op de achtervolgende bewoners in te rijden. De heer (...), die deel uitmaakte van de groep achtervolgers, zou niet tijdig kunnen wegspringen zijn en zou overreden zijn door het voertuig AUDI Q7. Het voertuig zou vervolgens nog doelbewust minstens éénmaal, mogelijks tweemaal, over het liggend lichaam van (...) gereden zijn, kort daarna het de vlucht nam. Het slachtoffer raakte hierdoor levensgevaarlijk gewond en overleed later op 17.06.2021 aan zijn verwondingen in het UZ Jette. Deze feiten zijn ernstig en maken een zware inbreuk op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van in verdenking gestelde. Deze feiten tasten het veiligheidsgevoel van de burger aan en vormen een bedreiging voor de openbare veiligheid.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (deelname bendevoorming en moord) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 18.06.2021 (opsluitingsfiche) in het Rijk verblijft en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie (indien verblijf > 3 maanden). Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene verklaarde in zijn interview met een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2025 dat hij sinds 2021 in België verblijft; dat hij in 2007 vanuit Roemenië naar Spanje kwam, waar hij verblijfsrecht zou hebben verkregen, dat hij pas in 2021 naar Frankrijk is gegaan en daarna naar België afgereisd; dat hij naar België is gekomen voor werkdoeleinden; dat hij geen ziekte heeft die hem zou belemmeren om te reizen naar zijn land van herkomst nl. Roemenië; dat hij geen duurzame relatie, geen

kinderen en geen familie in België heeft; dat hij instemt met een vrijwillige terugkeer naar Roemenië. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

Op 16 oktober 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)1994

Nationaliteit: Roemenië

Wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd voor het grondgebied van België. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 16.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname bendevoorming en moord, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld door Hof van Assisen tot een definitieve[*sic*] gevangenisstraf van 22 jaar op 02.05.2024. Betrokkene heeft zich in de nacht van 2 op 3 juni schuldig gemaakt aan de moord op (...) alsook samen met verschillende kompanen deel zou hebben uitgemaakt van een vereniging van misdadigers die tevens met voorbedachten rade opzettelijke slagen of verwondingen zou hebben toegebracht aan verschillende bewoners van een woonerf gelegen aan de (...). De aldaar woonachtige (...) zou op het internet via de toepassing Marketplace/Facebook, een voertuig AUDI Q7 met Roemeense kentekenplaat (...) te koop hebben aangeboden. Op 28 mei 2021 zou betrokkene zich onder de alias (...), samen met zijn broer (...) in een voertuig AUDI A5 met Spaanse kentekenplaat (...), op het woonerf hebben aangeboden. Zij zouden het voertuig AUDI Q7 hebben gekocht van (...) voor een prijs van 7100 euro en vervolgens na betaling, met het voertuig AUDI Q7 en het Roemeens inschrijvingsdocument zijn vertrokken. Op 2 juni 2021 omstreeks 20u18 zouden de kopers zich echter terug naar het erf van de verkoper hebben begeven in twee voertuigen (de gekochte AUDI Q7 en de AUDI A5 met Spaanse kentekenplaat (...)) teneinde hun beklag te doen omtrent de aangekochte AUDI Q7. Er zou hierbij een discussie zijn ontstaan tussen (...) en de kopers van de wagen, waarbij op een gegeven moment de medebewoners van het woonerf tussen beide zouden gekomen zijn. Betrokkene en zijn broer zouden uiteindelijk de plaats hebben (moeten) verlaten met de AUDI A5 met Spaanse kentekenplaat (...), zonder de AUDI Q7, maar ervoor hebben gewaarschuwd dat ze: 'nog wel zouden laten zien, wie ze waren.' (...) zou nadien contact hebben opgenomen met betrokkene op het Spaanse nummer, teneinde zich te verontschuldigen voor het gedrag van zijn medebewoners. (...) zou hebben voorgesteld dat ze het voertuig mochten komen ophalen om verdere discussies en schandaal te vermijden. Op 2 juni 2021 omstreeks 23u12 zouden de gebroeders (...) aldus opnieuw zijn toegekomen op het woonerf, weliswaar ditmaal vergezeld door een zeven à tiental medestanders. Betrokkene zou, volgens (...), onmiddellijk hebben plaatsgenomen achter het stuur van de AUDI Q7, terwijl zijn broer met ontbloot lichaam en een groot mes in de hand, het woonerf zou zijn opgelopen, hierbij vragend waar de slaven waren? Na het openen van de toegangspoort van de boerderij zouden de belagers met een voertuig ((...)) de binnenkoer van de boerderij zijn opgereden en verschillende aldaar geparkeerde voertuigen opzettelijk hebben aangereden. Tevens zouden ze, volgens verschillende getuigen, met knuppels de ruiten van de aanwezige wagens hebben ingeslagen en de wagens in brand hebben willen steken middels het gebruik van molotovcocktails. De aanwezige bewoners zouden ze bekogeld hebben met stenen en staven. Op een

gegeven moment zouden de bewoners van het woonerf naar buiten zijn gelopen teneinde hun belagers te verdrijven uit het woonerf. De belagers werden hiervoor naar buiten gedreven en het aangekochte voertuig AUDI Q7 zou aanvankelijk zijn weggereden, hierbij achtervolgd door de bewoners van het woonerf. Kort daarop zou het voertuig AUDI Q7 echter zijn gestopt, teneinde vervolgens in volle snelheid achterwaarts op de achtervolgende bewoners in te rijden. De heer (...), die deel uitmaakte van de groep achtervolgers, zou niet tijdig kunnen wegspringen zijn en zou overreden zijn door het voertuig AUDI Q7. Het voertuig zou vervolgens nog doelbewust minstens éénmaal, mogelijks tweemaal, over het liggend lichaam van (...) gereden zijn, kort waarna het de vlucht nam. Het slachtoffer raakte hierdoor levensgevaarlijk gewond en overleed later op 17.06.2021 aan zijn verwondingen[sic] in het UZ Jette. Deze feiten zijn ernstig en maken een zware inbreuk op de openbare veiligheid [sic]. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van in verdenking gestelde. Deze feiten tasten het veiligheidsgevoel van de burger aan en vormen een bedreiging voor de openbare veiligheid. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 20 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaarde in zijn interview met een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2025 dat hij sinds 2021 in België verblijft; dat hij in 2007 vanuit Roemenië naar Spanje kwam, waar hij verblijfsrecht zou hebben verkregen, dat hij pas in 2021 naar Frankrijk is gegaan en daarna naar België afgereisd; dat hij naar België is gekomen voor werkdoeleinden; dat hij geen ziekte heeft die hem zou belemmeren om te reizen naar zijn land van herkomst nl. Roemenië; dat hij geen duurzame relatie, geen kinderen en geen familie in België heeft; dat hij instemt met een vrijwillige terugkeer naar Roemenië. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, 8 218).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan ze kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt, moet reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeuren (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verwerende partij met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In de eerste bestreden beslissing kan voor wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 EVRM het volgende enkel worden gelezen:

Betrokkene verklaarde in zijn interview met een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2025 dat hij sinds 2021 in België verblijft; dat hij in 2007 vanuit Roemenië naar Spanje kwam, waar

hij verblijfsrecht zou hebben verkregen; dat hij pas in 2021 naar Frankrijk is gegaan en daarna naar België afgereisd; dat hij naar België is gekomen voor werkdoeleinden; dat hij geen ziekte heeft die hem zou belemmeren om te reizen naar zijn land van herkomst nl. Roemenië; dat hij geen duurzame relatie, geen kinderen en geen familie in België heeft; dat hij instemt met een vrijwillige terugkeer naar Roemenië. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

De verwerende partij besteedt in haar motivering geen enkele aandacht aan het nonrefoulementbeginsel; de motivering beperkt zich tot een summiere verwijzing naar overwegingen die mogelijks relevant zijn voor een toetsing aan artikel 8 EVRM m.b.t het recht op familie- en gezinsleven. De verwerende partij is dus niet concreet nagegaan of er een schending dreigt van artikel 3 EVRM, rekening houdend met de algemene situatie in Roemenië en de omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker. Het is niet uitgesloten dat verzoeker in zijn land van herkomst een ernstige en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan een verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verwerende partij om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. In het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bestaat aldus een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de betrokken personen en de overheid die de situatie moet beoordelen. Het EHRM legt in dit kader evenwel een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit betrouwbare rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen, zodat de bewijslast niet geheel op een verzoeker rust (EHRM, 28 februari 2008, no. 37201/06, Saadi t. Italië, 8147; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, SS 346-359).

In casu staat vast dat mensenrechtenschendingen veelvuldig voorkomen in Roemenië - in het bijzonder in het Roemeense gevangenisstelsel. Verzoeker zou in het kader van een gedwongen tussenstaatse overbrenging op basis van de wet van 15 mei 2012 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op de vrijheidsbenemende straffen of maatregelen uitgesproken in een lidstaat van de Europese Unie overgedragen worden aan de Roemeense autoriteiten, waar hij de gevangenisstraf die hij in België heeft aangevat verder zou uitzitten. Het staat bijgevolg vast dat verzoeker zou worden opgesloten worden in een gevangenis in Roemenië.

Het EHRM heeft Roemenië herhaaldelijk veroordeeld wegens schending van artikel 3 EVRM omwille van de erbarmelijke detentieomstandigheden in het land. De eerste veroordelingen vonden reeds plaats in 2007 en 2008 (EHRM, 6 december 2007, Bragadireanu t. Roemenië, nr. 22088/04, en EHRM, 29 april 2008, Petrea t. Roemenië, nr. 4792/03). In de periode 2007-2012 heeft het EHRM 93 (!) maal een schending vastgesteld.

In 2017, nadat het Hof reeds 150 (!) keer had vastgesteld dat Roemenië haar verplichtingen onder artikel 3 EVRM niet had nageleefd, met maar liefst 3200 verzoekschriften hangende, heeft het EHRM een zogenaamd pilootarrest aangenomen waarin het Hof sprak van “major structural deficiencies” en “a structural dysfunction specific to the Romanian prison system, which has affected large numbers of people and is likely to continue to do so in future”, en: “Despite the legislative, administrative and budgetary measures taken at domestic level, the structural nature of the problem identified in 2012 still persists and the situation observed thus constitutes a practice that is incompatible with the Convention” (EHRM, 25 juli 2017, Rezmiveş e.a. t. Roemenië, nr. 61467/12).

Sinds het pilootarrest uit 2017 zijn de omstandigheden niet verbeterd. In 2023 schreef het Amerikaanse State Department in haar country report over Roemenië nog het volgende:

Prison conditions were harsh and overcrowded. Abuse of prisoners by authorities and other prisoners occurred.

Abusive Physical Conditions: Gross overcrowding was common.

Inmates complained food quality was poor and sometimes insufficient in quantity. Prisoners had very limited access to hot water. Sanitary facilities were often in a poor state of repair, and detained persons were not provided with appropriate quantities of detergent and hygiene products. Independent observers noted cells were often dilapidated and lacked equipment (storage space, table, and chairs). Mattresses and bedding were often worn out and infested with bed bugs and cockroaches. Prisoners had insufficient in-cell heating in winter. In some prisons, ventilation was inadequate. Prisons reportedly provided insufficient medical care

and, according to several reports released by the ombudsperson throughout the year, inmates did not receive medical checks and treatment in a timely manner.

Prison authorities in some facilities kept prisoners confined to their cells for long periods without opportunity for movement or exercise.

Prisoners regularly assaulted and abused fellow inmates with impunity.

According to nongovernmental organizations (NGOs), lesbian, gay, bisexual, transexual, queer, or intersex (LGBTQI+) persons, individuals with mental health issues, and persons with HIV or AIDS faced disproportionate abuse in prisons by their fellow inmates.

Administration: Authorities did not always conduct investigations of credible allegations of mistreatment and inhuman conditions.

Independent Monitoring: The government permitted monitoring visits by independent nongovernmental human rights observers, and such visits occurred during the year.

In 2022 schreef de Anti-folteringcommissie van de Raad van Europa nog (eigen nadruk):

The Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture (CPT) today called on the Romanian authorities to vigorously pursue the reform of the prison system to address some serious and persistent shortcomings.

In the report on its ad hoc visit to Romania carried out from 10 to 21 May 2021, which focused on the treatment of persons held in prisons and police establishments, the CPT urges the authorities to take action as a matter of priority in a number of areas. These include improving the living conditions, offering a range of purposeful activities for prisoners to assist them in preparing for reintegration into the community, increasing prison staff numbers and ensuring adequate health care services. (see also the report in Romanian and the executive summary in English and in Romanian)

Moreover, the CPT's report states that continued overcrowding in the prisons remains a serious problem, impacting not only on living conditions but also on the provision of activities, health care and violence. Two of the establishments visited, Craiova and Mărgineni Prisons, were operating above 150% of their capacity, offering many persons only 2m² of living space each in their cells. In addition, the material conditions in all the prisons visited were generally poor, with cells dilapidated and lacking furnishings, and mattresses and bedding worn out and infested with bed bugs.

The majority of persons met by the CPT's delegation indicated that they had been treated correctly by staff. Nevertheless, the delegation received a considerable number of allegations of physical ill-treatment of prisoners by prison staff, including by members of the masked intervention groups. This was notably the case at Giurgiu Prison, where credible allegations of several persons having been repeatedly subjected to blows to the soles of their feet were received: a torture method known as falaka. The CPT again raises serious concerns over the lack of recording of and reporting on injuries by the health care service and failures to investigate allegations of ill-treatment in prison effectively.

More generally, much remains to be done to improve the quality of health care for prisoners. Priority actions include increasing staffing levels, furnishing all prisons with basic and emergency medical equipment, guaranteeing medical confidentiality, improving the recording of injuries and adopting a comprehensive strategy to assist persons with drug-related issues.

Likewise, mental health care in prisons needs to be improved. The situation at Craiova and Mărgineni Prisons was particularly detrimental for persons suffering from a mental health disorder.

*The report calls for staffing levels in the prisons visited to be urgently reinforced. In this context, the CPT again questions the *raison d'être* and *modus operandi* of the masked intervention groups that operate in those establishments which accommodate prisoners under the maximum-security regime. These groups should be dissolved, the staffing complement on the maximum-security regime wings augmented and a dynamic security approach adopted.*

As regards law enforcement, the report notes that the vast majority of persons interviewed by the CPT's delegation stated that they had been treated correctly by police officers. Nevertheless, the delegation received a few allegations of physical ill-treatment (slaps, punches, kicks and baton blows) by police officers. The CPT recommends that greater efforts be made to accurately record injuries observed by medical staff on

persons admitted to police detention facilities. The CPT also proposes that prosecutors be provided with their own investigators to enhance the independence as well as the promptness and thoroughness of investigations into allegations of ill-treatment.

The findings of the 2021 visit again highlight the poor material conditions and impoverished regime for persons held in Detention and Preventive Arrest Centres. The CPT is also particularly critical of the care and regime afforded to minors held in these centres.

In their response to the report (in Romanian), the Romanian authorities provide detailed information in response to the CPT's recommendations on the situation regarding both prisons and police. In particular, the message of zero tolerance towards any aggressive behaviour by staff in prisons is reiterated along with an enhanced internal monitoring approach. Further, information is provided on the training offered to both police officers and prison staff to comply with human rights standards.

De erbarmelijke detentieomstandigheden in Roemenië zijn ook aangekaart geweest in het kader van de toepassing van het beginsel van wederzijds vertrouwen in de Europese Unie. Zo heeft het EHRM in een arrest van 25 maart 2021 geoordeeld dat Frankrijk artikel 3 EVRM had geschonden omdat het, ondanks het feit dat er duidelijke aanwijzingen waren van slechte detentieomstandigheden in Roemenië, Frankrijk een gevangene toch had overgeleverd zonder voldoende onderzoek naar het risico op onmenselijke behandeling. Van belang in deze zaak dat het EHRM oordeelde dat het vermoeden van equivalente bescherming van toepassing was, maar dat Frankrijk desondanks artikel 3 EVRM had geschonden omwille van "a manifest deficiency in the protection of fundamental rights." Het EHRM heeft aldus, nota bene voor de eerste keer in een zaak over de uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel, het vermoeden van equivalente bescherming weerlegd.

De verwerende partij diende op de hoogte te zijn van de relevante jurisprudentie van het EHRM, waarin Roemenië zelf talloze malen veroordeeld is geweest vanwege de gebrekkige detentieomstandigheden, evenals andere EU-lidstaten, zoals Frankrijk, wegens het onvoldoende nemen van maatregelen om te waarborgen dat personen die worden overgedragen geen risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling, en diende daarom ook een onderzoek te voeren om zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij in geen geval een risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou lopen. Het diende hiertoe minstens proactief contact op te nemen met de Roemeense autoriteiten om de nodige waarborgen te verkrijgen dat de verzoekende partij zijn gevangenisstraf op een menswaardige wijze kan volbrengen.

Desondanks blijkt uit de motivering van de eerste beslissing dat de verwerende partij helemaal geen aandacht heeft besteed aan dit risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Door dit onderzoek niet uit te voeren heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht gelezen van artikel 3 EVRM geschonden en dringt de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zich op.

Mocht de verwerende partij stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar dat verzoeker enig verband met hem als persoon aannemelijk moet maken, dan dient er verder op gewezen te worden dat hier een parallel getrokken kan worden met de zaak EHRM (GC) 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, waar diverse rapporten van verschillende internationale organisaties voorlagen over de desastreuze situatie in Griekenland op het vlak van de asielprocedure waarvan de Belgische autoriteiten niet onwetend konden over zijn en waar het Hof over het verweer van de Belgische staat dat verzoeker dit alles niet voldoende geïndividualiseerd had, oordeelde (eigen nadruk):

346. The Court disagrees with the Belgian Government's argument that, because he failed to voice them at his interview, the Aliens Office had not been aware of the applicant's fears in the event of his transfer back to Greece at the time when it issued the order for him to leave the country.

347. The Court observes first of all that numerous reports and materials have been added to the information available to it in when it adopted its K.R.S. decision in 2008. These reports and materials, based on field surveys, all agree as to the practical difficulties involved in the application of the Dublin system in Greece, the deficiencies of the asylum procedure and the practice of direct or indirect refoulement on an individual or a collective basis. (...)

352. In these conditions, the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof (...).

353. (...) the Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have

reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention (see, *mutatis mutandis*, *Saadi v. Italy* [GC], no. 37201/06, § 147, ECHR 2008).
(...)

358. In the light of the foregoing, the Court considers that at the time of the applicant's expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him.

359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable (see, *mutatis mutandis*, *Saadi*, cited above, § 132).

Gelet op wat voorafgaat kwam het de verwerende partij toe in de eerste bestreden beslissing te duiden waarom verzoeker ondanks de welbekende problematiek m.b.t. de detentieomstandigheden in Roemenië geen risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, quod non in casu.

Thans dringt de conclusie zich op dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de zeer ernstige algemene situatie van de gevangenen in Roemenië, waarvan zij kennis moet hebben en niet onwetend kon zijn van het bestaan van de rechtspraak van het EHRM en van internationale gezaghebbende rapporten over de situatie in de Roemeense gevangenen.

Gelet op wat voorafgaat, ligt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM duidelijk voor. De eerste bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Tot slot, en ten overvloede, wenst verzoeker nog op te merken dat op de datum waarop de verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft genomen, zij nog geen akkoord van de Roemeense autoriteiten had ontvangen om tot tussenstaatse overlevering over te gaan. Een bevel het grondgebied te verlaten aannemen terwijl de procedure inzake tussenstaatse overlevering nog in de adviesfase zit getuigt evenmin van zorgvuldigheid. Verwerende partij wordt in de illegaliteit geduwd zelfs voor er duidelijkheid bestond of een overlevering überhaupt kon plaatsvinden."

In het tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu heeft verwerende partij, zoals ook supra uiteengezet, in haar motivering geen enkel element opgenomen dat erop wijst dat zij onderzocht heeft of een tussenstaatse overbrenging een risico met zich mee zou brengen dat verweerder zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in het Roemeense detentiestelsel. Het totaal gebrek aan motivering op dit punt kan in geen geval als een "afdoende" motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing worden begrepen. Ook om deze reden dient de eerste bestreden beslissing worden vernietigd."

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM. Hij citeert de motieven in de eerste bestreden beslissing aangaande artikel 3 van het EVRM en stelt dat de gemachtigde geen oog heeft gehad voor het non-refoulementbeginsel. Volgens hem beperken de motieven zich tot overwegingen die mogelijk wel relevant zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM maar

heeft de gemachtigde nagelaten om concreet na te gaan of er een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met de algemene situatie in Roemenië en de omstandigheden eigen aan verzoeker. Hij stelt dat het niet is uitgesloten dat hij in Roemenië zal worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker erkent dat het hem toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar Roemenië zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Indien dat bewijs wordt geleverd, verschuift de bewijslast en is het aan de gemachtigde om iedere twijfel hierover weg te nemen. Hij wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat indien uit betrouwbare rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen veelvuldig voorkomen in het land waarnaar men verwijderd wordt, er een onderzoeksplicht rust op de beoordelende overheid, zodat de bewijslast niet geheel op de verzoeker rust.

Concreet stelt verzoeker dat het vast staat dat mensenrechtenschendingen veelvuldig voorkomen in Roemenië, meer specifiek in het Roemeense gevangenisstelsel. Het staat in casu vast dat verzoeker zal opgesloten worden in een Roemeense gevangenis. Verzoeker verwijst daarbij naar herhaaldelijke veroordelingen door het EHRM van Roemenië voor een schending van artikel 3 van het EVRM, waaronder een pilootarrest van 25 juli 2017¹ waarin het Hof 'major structural deficiencies' en 'a structural dysfunction' eigen aan het Roemeense gevangenisstelsel heeft aangenomen.

Volgens verzoeker zijn de omstandigheden sedert dit pilootarrest niet verbeterd. Hij citeert daarbij uit een landenrapport van het US Department of State van 2023 en uit een rapport van het Anti-folteringcomité van de Raad van Europa van 2022 over een ad hoc visit in 2021. Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van het EHRM van 25 maart 2021² waarin Frankrijk werd veroordeeld voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat een gevangene toch werd overgeleverd aan Roemenië zonder voldoende onderzoek naar het risico op onmenselijke behandeling. Het EHRM oordeelde dat het vermoeden van equivalente bescherming weliswaar van toepassing was, maar dat Frankrijk artikel 3 van het EVRM toch had geschonden omwille van een manifeste tekortkoming in de bescherming van grondrechten. Volgens verzoeker diende de gemachtigde op de hoogte te zijn van de relevante rechtspraak van het EHRM aangaande de veroordelingen van Roemenië voor gebrekkige detentieomstandigheden, of van andere lidstaten voor het onvoldoende nemen van maatregelen om te waarborgen dat personen die worden overgedragen geen risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde had een onderzoek moeten voeren om zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker had de gemachtigde garanties moeten vragen aan de Roemeense autoriteiten, opdat verzoeker op menswaardige wijze zijn gevangenisstaf kan volbrengen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiervoor geen oog heeft gehad. Door geen zorgvuldig onderzoek hiernaar te voeren, ligt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verder trekt verzoeker een parallel met het arrest MSS tegen België en Griekenland van 21 januari 2011 waarin werd gesteld dat uit de diverse rapporten van verschillende internationale organisaties die voorlagen, over de desastreuze situatie in Griekenland, de Belgische autoriteiten hiervan niet onwetend konden zijn, dermate dat de verzoeker niet de volledige bewijslast diende te dragen. Hieruit volgt volgens verzoeker dat de gemachtigde omwille van de welbekende problematiek aangaande de detentieomstandigheden in Roemenië had moeten duiden waarom verzoeker geen risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Opnieuw acht verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Ten overvloede wijst hij er tevens op dat tot op de datum van de bestreden beslissing er nog geen akkoord was van de Roemeense autoriteiten om tot tussenstaatse overlevering over te gaan. De tussenstaatse overlevering zat nog in de adviesfase, hetgeen niet getuigt van zorgvuldigheid. Volgens verzoeker wordt hij aldus in de illegaliteit geduwd zelfs vooraleer er duidelijkheid bestond of een overlevering überhaupt kon plaatsvinden.

In het tweede middel herhaalt verzoeker dat in de motieven van de eerste bestreden beslissing geen enkel element is opgenomen wat erop wijst dat een onderzoek heeft plaatsgevonden naar een risico op een blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling in het Roemeense detentiestelsel. Er is bijgevolg geen sprake van een afdoende motivering, evenredig aan het gewicht van de genomen eerste bestreden beslissing, aldus verzoeker.

Beoordeling

Omwille van de verwevenheid van het betoog in beide middelen, worden deze samen behandeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgt de theoretische toelichting van verzoeker aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

Zoals verzoeker aanhaalt, luidt artikel 3 van het EVRM als volgt:

¹ EHRM 25 juli 2017, 61467/12, 'Rezmives e.a. / Roemenië'.

² EHRM 25 maart 2021, 40324/16 en 12623/17, 'Bivolaru en Moldovan / Frankrijk'.

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er rust op de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan hij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt, moet reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeuren (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker kort voor het nemen van de bestreden beslissingen werd gehoord in de gevangenis in het licht van zijn voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering of overlevering (DID/nota van 14 april 2025 over gesprek met verzoeker op 10 april 2025). Daarin verklaarde verzoeker *“dat hij, wanneer het zo ver is, zeker zal meewerken met de Dienst Veemdelingszaken (DVZ) en met de Surb [strafuitvoeringsrechtbank], zodat hij zo snel mogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.”* Verder legde verzoeker ook verklaringen af aangaande het feit dat hij in 2021 naar België is gekomen voor werkdoeleinden, dat hij geen partner, kinderen of familie heeft in België, maar dat zij wonen in Duitsland, hij hier uiteindelijk niet heeft gewerkt, noch een opleiding heeft gevolgd en in goede gezondheid verkeert. Vervolgens wordt opnieuw uitdrukkelijk weergegeven dat verzoeker instemt met een vrijwillige terugkeer naar zijn herkomstland, Roemenië.

Bijgevolg motiveerde de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoeker instemt met een vrijwillige terugkeer naar Roemenië en er geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

De Raad wijst er bijgevolg op dat verzoeker tijdens zijn gesprek in de gevangenis duidelijk wist dat de bedoeling van het gesprek in hoofddoel was om na te gaan of verzoeker instemde met een vrijwillige terugkeer naar Roemenië, *“aangezien dit een van de voorwaarden is om in aanmerking te komen voor de toekenning van VILO door de Surb”*, zoals vermeld in voornoemde nota. Tot twee maal toe wordt in dit verslag van het gesprek weergegeven dat verzoeker instemt met zijn terugkeer naar Roemenië en wordt weergegeven dat hij verklaarde te zullen meewerken met de DVZ en de strafuitvoeringsrechtbank. Verzoeker betwist deze verklaringen in het verzoekschrift niet.

In een dergelijke context volgt de Raad niet dat de gemachtigde proprio motu een uitgebreid onderzoek had moeten voeren naar de detentieomstandigheden in Roemenië en hierover ook had moeten motiveren. De Raad kan verzoeker in theorie wel volgen dat het EHRM er in het arrest MSS heeft op gewezen dat in die zaak op het ogenblik van verwijdering de Belgische autoriteiten wisten of hadden moeten weten dat verzoeker geen garantie had dat zijn beschermingsverzoek ernstig door de Griekse autoriteiten zou onderzocht worden. Het Hof stelde dat de Belgische autoriteiten, in de destijds geldende situatie, niet zomaar hadden mogen veronderstellen dat verzoeker wel zou behandeld worden conform de standaarden van het EVRM en verificaties hadden moeten doen. De Raad is evenwel in casu ervan overtuigd dat geen vergelijkbare situatie voorligt aangaande de kennis die van de gemachtigde redelijkerwijs kan verwacht worden van de detentieomstandigheden in Roemenië.

Er blijkt immers uit het arrest MSS dat het Hof in de punten 347 tot 351 toelicht welke uitgebreide informatie er destijds bij de Belgische autoriteiten voorlag, waardoor niet langer kon voorgehouden worden dat men de Griekse asielproblematiek niet kende. Zo wijst het Hof vooreerst op de rapporten van UNHCR, de commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa, Amnesty International, Human Rights Watch, Pro-Asyl, ECRE en Griekse NGO's die eensgezind aan de alarmbel trokken. Het Hof hechtte ook *“critical importance”* aan een brief die door UNHCR direct aan de destijds bevoegde Belgische minister van

asiel en migratie werd gestuurd, met kopie naar de Dienst Vreemdelingenzaken, met een niet mis te verstaan pleidooi om over te gaan tot het schorsen van alle overdrachten naar Griekenland en het Hof wees op het feit dat de procedure, die destijds werd gevolgd door de DVZ, niet de mogelijkheid gaf aan de betrokken verzoeker om redenen op te geven die zich verzetten tegen zijn overdracht aan Griekenland. Er was in het formulier geen ruimte voorzien om dergelijke opmerkingen te geven.

In casu is de situatie verschillend. Ook al moet erkend worden dat verzoeker in diens verzoekschrift wel op relevante rechtspraak van het EHRM aangaande problematische detentieomstandigheden in Roemenië wijst, betreft dit oude rechtspraak tot aan het pilootarrest van 25 juli 2017, nr. 61467/12, en een partiële veroordeling van Frankrijk (in een van de twee zaken) in 2021 voor het uitvoeren van een Europees aanhoudingsbevel. Het pilootarrest dateert van bijna negen jaar geleden en de hoger geciteerde partiële veroordeling van Frankrijk van 2021. Wat betreft deze laatste zaak blijkt ook dat het Hof niet van oordeel is dat in om het even welke zaak, die een tussenstaatse overbrenging naar Roemenië betreft, de lidstaat in kwestie garanties zou moeten vragen opdat de betrokkene niet in mensonwaardige omstandigheden zou gedetineerd worden³.

Verder heeft verzoeker in het verzoekschrift wel verwezen naar twee rapporten, zijnde van het Antifoltercommittee van de Raad van Europa (hierna: de CPT) van 2022 en van de US Department of State van 2023, waarover infra meer, maar kan niet blijken dat in deze de bevoegde Belgische diensten er direct op attent zijn gemaakt door een gezaghebbende organisatie, zoals het UNHCR destijds, dat verwijdering naar Roemenië in geval van een gedetineerde strijdt met grondrechten zoals artikel 3 van het EVRM. Evenmin ligt de situatie voor, zoals ten tijde van MSS, dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gekregen om diens verzet te uiten tegen de verwijdering of tussenstaatse overbrenging. Verzoeker kreeg in casu duidelijk die mogelijkheid en heeft herhaaldelijk verklaard te willen meewerken met de DVZ en met de SURB aan een terugkeer naar Roemenië. Hij heeft geen gewag gemaakt van eventuele moeilijke detentieomstandigheden in Roemenië. Bijgevolg volgt de Raad niet dat de gemachtigde in casu redelijkerwijs en ondanks de verklaringen van verzoeker moest op de hoogte zijn dat de detentieomstandigheden in Roemenië in het verleden problematisch zijn geweest en hij desalniettemin diende over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de detentieomstandigheden in Roemenië en dienaangaande op afdoende wijze had moeten motiveren. Evenmin volgt de Raad in casu dat de gemachtigde garanties had moeten vragen aan de Roemeense autoriteiten.

De Raad stelt verder vast dat verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar het recenter arrest in de zaak Bechi⁴ van het EHRM van 2024 waarin het Hof eveneens onderzoekt of de omstandigheden van de betrokken gedetineerde een mensonwaardige of vernederende behandeling uitmaakten.

In het algemeen blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het Hof er al verschillende keren aan herinnerd heeft dat in de context van vrijheidsberoving het lijden en de vernedering verder moeten reiken dan het onvermijdelijke element van lijden en vernedering dat met een detentie gepaard gaat, opdat dit kan vallen onder artikel 3 van het EVRM. Wanneer de vasthouding geschiedt onder omstandigheden die verenigbaar zijn met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en de wijze waarop de vasthouding wordt uitgevoerd de betrokkene niet blootstelt aan leed of ontberingen die zwaarder zijn dan het onvermijdelijke niveau van lijden dat inherent is aan detentie, is er geen sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM. De principes van het Hof die relevant zijn, werden in het principe-arrest Mursic⁵ opgenomen. Het Hof heeft er onder meer op gewezen dat wanneer het gaat om een gevangenis met een persoonlijke ruimte van ongeveer 3 tot 4 vierkante meter per gedetineerde, de ruimtefactor een zwaarwegende factor blijft bij de beoordeling door het Hof van de toereikendheid van de detentieomstandigheden. In dergelijke gevallen zal een schending van artikel 3 worden vastgesteld indien de ruimtefactor gepaard gaat met andere aspecten van ontoereikende fysieke omstandigheden van de detentie, met name wat betreft de toegang tot buitenlucht, natuurlijk licht of frisse lucht, de aanwezigheid van ventilatie, de geschiktheid van de kamertemperatuur, de mogelijkheid om in alle privacy naar het toilet te gaan, en de naleving van elementaire sanitaire en hygiënische eisen. Andere relevante factoren, zoals de duurtijd van de detentie en de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de gedetineerde, spelen een belangrijke rol bij de beoordeling of de detentieomstandigheden voldoen aan de waarborgen van artikel 3 van het EVRM.

In de recentere Roemeense zaak Bechi, waar verweerder in de nota naar verwijst, werd ook aangevoerd dat de betrokken verzoeker als gedetineerde over te weinig persoonlijke ruimte beschikte, te weinig privacy had, er onder meer sprake was van schimmel en hij ertoe gehouden was een cel te delen met rokers of mensen die aan hepatitis C lijden, terwijl hijzelf een medische kwetsbaarheid vertoonde. In deze zaak bleek dat de

³ Wat betreft de Bivolaru-zaak stelde het Hof bijvoorbeeld *'the Court considers that the executing judicial authority was not, in the circumstances at issue here, under a duty to request supplementary information from the Romanian authorities as to where, in what conditions and under what regime of detention the applicant would be held in order to identify whether there was a real risk to him of inhuman and degrading treatment owing to his conditions of detention.'*

⁴ EHRM 25 juni 2024, 45709/20, 'Bechi / Roemenië'.

⁵ EHRM 20 oktober 2016, 'Mursic / Kroatië'.

betrokken verzoeker interne rechtsmiddelen had gehad waarbij de Roemeense 'post-sentencing judge' was langsgeslagen in de betrokken gevangenis om de detentieomstandigheden na te gaan, er deels werd geoordeeld dat bepaalde klachten gegrond waren, maar vervolgens ook aanpassingen werden uitgevoerd om hieraan tegemoet te komen (punten 21 en 41 van het arrest). In deze zaak kwam het Hof, rekening houdend met alle specifieke elementen eigen aan verzoeker zijn bijkomende kwetsbaarheid en de detentieomstandigheden die hij had meegemaakt in de gevangenis, tot de conclusie dat die detentieomstandigheden niet van een dergelijke hardheid waren dat de intensiteit ervan het onvermijdelijk niveau van lijden, dat inherent is aan detentie, overschreed. De Raad leidt hieruit af dat in Roemenië een efficiënt rechtsmiddel blijkt voorhanden te zijn in hoofde van de uitvoeringsrechters.

Er kan ook niet voorbij gegaan worden aan de gevallen van mishandeling door celgenoten of door het Roemeense gevangenispersoneel of de Roemeense politie, die in de rapporten die verzoeker citeert worden aangehaald. Wat betreft het landenrapport over Roemenië van de US Department of State van 2023 blijkt evenwel dat het in hoofdzaak LGBTQI+ personen, personen met mentale problemen of personen met HIV of AIDS zijn die op disproportionele wijze misbruik ondergingen door hun detentiegenoten. Ook al is deze informatie schokkend, bleek er evenwel dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Bijkomend is geen informatie aangaande verzoekers geaardheid aan de Raad bekend, maar heeft verzoeker in zijn gehoor ook niet opgeworpen dat hij om die (of enige andere) reden niet wil terechtkomen in een Roemeense gevangenis. Verder stelt de Raad zich de vraag of dezelfde problematiek nog wordt aangehaald in het meest recente landenrapport inzake Roemenië van de US Department of State.

Wat betreft de informatie die verzoeker citeert uit het rapport van de CPT van 2022 over mishandeling door gevangenispersoneel, en meer specifiek door leden van gemaskerde interventiegroepen, bleek dit in hoofdzaak een problematiek in een specifieke gevangenis en stelt het rapport eveneens dat de meerderheid van de personen, waarmee de delegatie van de CPT had gesproken, verklaarde dat zij correct waren behandeld door het gevangenispersoneel. Ook wat betreft de behandeling door de politie verklaarde de meerderheid van de personen, geïnterviewd door de delegatie van de CPT, dat zij correct waren behandeld.

Bijgevolg volgt de Raad niet dat uit de rechtspraak, en evenmin uit de door verzoeker voorgelegde rapporten, blijkt dat nog steeds, zovele jaren na het principearrest van 2017, zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een structureel disfunctioneren van het Roemeense detentiesysteem, dermate dat moet aangenomen worden dat verzoeker, die zelf ook in zijn gehoor verklaarde een goede gezondheid te hebben, een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Om dezelfde reden neemt de Raad in casu niet aan dat het de gemachtigde toekwam om te duiden waarom verzoeker, ondanks de volgens verzoeker welbekende problematiek – hetgeen de Raad omwille van hetgeen supra werd gesteld niet volgt – had moeten motiveren waarom verzoeker geen schending riskeert van artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

De Raad neemt evenmin aan dat de gemachtigde, in de huidige omstandigheden, en dan in hoofdzaak omwille van de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor voorafgaand aan het nemen van de beslissing heeft afgelegd, een schending heeft begaan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot dient de Raad niet in te gaan op een betoog dat verzoeker louter ten overvloede nog aanvoert. Eveneens ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde loutere verblijfsrechtelijke maatregelen heeft getroffen op grond van de in de bestreden beslissingen aangehaalde rechtsgronden. Waar verzoeker aanhaalt dat het onzorgvuldig is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen als nog geen akkoord voorlag van de Roemeense autoriteiten voor de tussenstaatse overlevering, volgt de Raad bijgevolg niet. Verzoeker toont niet aan op welke grond de gemachtigde ertoe zou gehouden zijn te wachten op de strafrechtelijke autoriteiten alvorens op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te treffen. Er weze daarbij aangestipt dat de eerste bestreden beslissing ook geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat gepaard gaat met een terugleiding met het oog op verwijdering.

De middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zijn ongegrond.

Tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 44nonies Vw. bepaalt (eigen nadruk): (...)

Het is belangrijk op te merken dat het Unierecht lidstaten niet uitdrukkelijk de mogelijkheid biedt om Unieburgers – zoals Roemeense staatsburgers – een inreisverbod op te leggen. Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn stelt enkel het volgende (eigen nadruk):

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doel einden worden aangevoerd.
2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gast land, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.
4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie in vaste rechtspraak stelt, en de Uniewetgever ook heeft bevestigd, dient het burgerschap van de Unie de fundamentele status te zijn van onderdanen van de lidstaten die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen. Artikel 21 VWEU stelt hieromtrent dat “[i]edere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Lidstaten dienen conform het beginsel van de loyale samenwerking bij het toepassen van nationale regels inzake inreisverbod de nationale wetgeving met het Unierecht rekening te houden. Dit wil zeggen dat zij terughoudend dienen te zijn bij het opleggen van beperkingen op het recht van vrij verkeer dat Unieburgers genieten. Respect voor het evenredigheidsbeginsel is in deze cruciaal.

In casu legt verwerende partij een inreisverbod met een duurtijd van twintig jaar op. De duurtijd van twintig jaar wordt als volgt gemotiveerd: Na een samenvatting van de feiten waarvoor verzoeker reeds veroordeeld is geweest tot een gevangenisstraf van 22 jaar stelt de verwerende partij:

Deze feiten zijn ernstig en maken een zware inbreuk op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van in verdenking gestelde. Deze feiten tasten het veiligheidsgevoel van de burger aan en vormen een bedreiging voor de openbare veiligheid. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 20 jaar proportioneel.

De woordkeuze “in verdenking gestelde”, (terwijl verzoeker definitief veroordeeld is voor de beschreven feiten) geeft aan dat verwerende partij boiler plate-formuleringen in de bestreden beslissing heeft geknipt en geplakt.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de vereiste, neergelegd in artikel 27, lid 2, tweede paragraaf, van de Burgerschapsrichtlijn dat “[s]trafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden [vormen] voor deze maatregelen.” Integendeel, de motivering van de tweede bestreden beslissing steunt uitsluitend op de feiten

die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling waarvoor verzoeker momenteel in de gevangenis van Beveren verblijft. Verwerende partij legt helemaal niet uit waarom verzoeker vandaag een bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken.

Op geen enkele manier verantwoordt verwerende partij verder waarom een inreisverbod dat vier keer langer is dan de wettelijke norm van vijf jaar voorzien in artikel 44nonies, § 2, Vw. in casu noodzakelijk zou zijn. Dit is des te opvallender aangezien verwerende partij de norm van vijf jaar niet een beetje overschrijdt, maar wel met factor vier vermenigvuldigd.

Een dergelijk inreisverbod is manifest disproportioneel. Het gaat manifest in tegen de wil van de Belgische wetgever, die, hoewel zij met artikel 44nonies Vw. een uitdrukkelijke wettelijke basis wilde voorzien voor het opleggen van inreisverboden voor Unieburgers, zich wel in het bestaand Unierechtelijk kader, met name de Burgerschapsrichtlijn, diende in te schakelen. Ten deze dient er dan ook op worden gewezen dat verzoeker over de Roemeense nationaliteit beschikt. Hij is als dusdanig Unieburger.

Een inreisverbod van twintig jaar beperkt het recht op vrij verkeer van verzoekende partij meer dan wat nodig is om de Belgische openbare of nationale veiligheid te beschermen. Vooreerst dient (opnieuw) te worden opgemerkt dat verzoekende partij al definitief is veroordeeld en momenteel ook opgesloten zit in de gevangenis van Beveren. Het is geheel onduidelijk hoe verzoekende partij vanuit de gevangenis de openbare orde of nationale veiligheid kan bedreigen. Integendeel, aangezien verzoeker reeds opgesloten is, kan hij per definitie geen bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid uitmaken. Dit element volstaat op zichzelf genomen om te besluiten dat het inreisverbod niet geschikt is om de openbare orde en nationale veiligheid van België te beschermen.

Verder dient ook te worden opgemerkt dat de duur van het inreisverbod ongeveer overeenstemt met de resterende duur van de gevangenisstraf van verzoekende partij. Verzoeker is op 21 mei 2024 veroordeeld geweest tot een gevangenisstraf van 22 jaar. Op 16 oktober 2025 volgde het inreisverbod, voor een periode van 20 jaar. Op datum van dit verzoekschrift (23 november 2025) blijft er dus iets meer dan 20 jaar van de gevangenisstraf over. Hieruit volgt dat verzoeker - tenzij hij vervroegd kan vrijkomen - voor heel de duur van zijn gevangenisstraf België niet meer mag betreden.

Echter, ofwel zit verzoeker in de gevangenis—waar hij geen bedreiging tot de openbare orde of nationale veiligheid van België kan uitmaken (zie supra)—ofwel is verzoeker vervroegd vrijgekomen, weze het bij beslissing van de Belgische of de Roemeense rechter die bevoegd is om zich uit te spreken over vervroegde vrijlatingen. Indien verzoeker vervroegd vrijkomt, dan is dat uitsluitend nadat een onafhankelijke rechter zich ervan heeft vergewist dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid (meer) uitmaakt. Ook hier blijkt duidelijk dat het inreisverbod niet proportioneel is: het is immers niet geschikt om het vermeende doel—de openbare orde en de nationale veiligheid van België te beschermen—te bereiken.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat, indien verzoeker in Roemenië vervroegd zou vrijkomen, dat hij – ook tijdens de duurtijd van het inreisverbod—naar België zou kunnen reizen— wel of geen inreisverbod. Roemenië maakt sinds 1 januari 2025 deel uit van de Schengenzone. Binnen de Schengenzone zijn er in beginsel geen grenscontroles. Eens opnieuw aangekomen in België weerhoudt niets verzoeker ervan om, gebruik makend van zijn rechten als Unieburger, daar ook te blijven voor een periode langer dan drie maanden, zolang hij aan de voorwaarden hiertoe uiteengezet in de Burgerschapsrichtlijn voldoet zoals, bijvoorbeeld, het vinden van werk. Deze vaststelling maakt opnieuw duidelijk hoe het inreisverbod (de tweede bestreden beslissing) aan haar doel voorbij schiet; ze is niet geschikt, en gaat in ieder geval verder dan wat strikt noodzakelijk is om de openbare orde en nationale veiligheid te beschermen.

Aangezien de evenredigheidsvereiste in casu niet enkel uit het Belgisch recht maar ook uit het Unierecht voortvloeit, vraagt verzoeker Uw Raad om, mocht zij zich afvragen of een inreisverbod met een duurtijd van 20 jaar het proportionaliteitsbeginsel schendt, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de EU. Verzoeker stelt volgende vraag voor: (...)."

In het tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij licht het middel toe als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of

er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu is het opgelegde inreisverbod van twintig jaar manifest niet evenredig, noch in rechte noch in feite, met de motivering die de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing heeft opgenomen. De motivering beschrijft enkel feiten die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling en waarvoor verzoeker vandaag een gevangenisstraf uitzit. De motivering bevat geen enkel actueel element dat zou aantonen dat verzoeker vandaag een bedreiging tot de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken. Verweerder kan zulke elementen ook onmogelijk aandragen, aangezien verzoeker in de gevangenis verblijft. De verwerende partij schendt dan ook de materiële motiveringsplicht: de geleverde motivering is niet evenredig met de inhoud van de beslissing. Ook om deze reden dient de tweede bestreden beslissing vernietigd te worden.”

In het eerste middel, gericht tegen het inreisverbod, voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Hij citeert artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat het Unierecht de lidstaten niet uitdrukkelijk de mogelijkheid biedt om Unieburgers een inreisverbod op te leggen. Hij citeert vervolgens artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Verzoeker wijst erop dat het burgerschap van de Unie een fundamentele status is en het recht op vrij verkeer wordt beschermd door artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). Bijgevolg dienen de lidstaten terughoudend te zijn bij het opleggen van beperkingen op het recht van vrij verkeer dat Unieburgers genieten. In casu is verzoeker van mening dat een duurtijd van twintig jaar niet evenredig is. Bovendien heeft de gemachtigde verkeerdelijk gesteld dat hij een ‘inverdenkinggestelde’ is, terwijl hij definitief werd veroordeeld. Hieruit blijkt dat de gemachtigde werkt met copy paste-formuleringen. Verder is de gemachtigde eraan voorbij gegaan dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden mogen vormen voor deze maatregelen, zoals bepaald in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Volgens verzoeker steunt de motivering van de tweede bestreden beslissing uitsluitend op feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling. Er wordt niet uitgelegd waarom verzoeker vandaag een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken.

Verder heeft de gemachtigde volgens verzoeker op geen enkele manier verantwoord waarom thans een inreisverbod van vier keer de wettelijke norm van vijf jaar, zoals voorzien in artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet, werd opgelegd, waardoor de duur van het inreisverbod manifest disproportioneel is. Verder benadrukt verzoeker dat, nu hij al definitief veroordeeld is en opgesloten is in de gevangenis, het onduidelijk is hoe hij vanuit de gevangenis de openbare orde en nationale veiligheid kan bedreigen. Nu hij zit opgesloten, kan verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid uitmaken. Verder merkt verzoeker op dat de duur van het inreisverbod ongeveer overeenkomt met de duur van zijn gevangenisstraf. Indien hij echter vervroegd zou vrijkomen, naar aanleiding van een beslissing van een onafhankelijke Belgische of Roemeense rechter, die zich ervan heeft vergewist of verzoeker geen gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde, houdt dit in dat het inreisverbod ook dan niet proportioneel is omdat het niet langer geschikt zal zijn om het beoogde doel - de bescherming van de openbare orde - te bereiken.

Verder voert verzoeker aan dat indien hij vervroegd zou vrijkomen tijdens de duurtijd van het inreisverbod, hij naar België zou kunnen reizen “wel of geen inreisverbod” omdat Roemenië sedert 1 januari 2025 deel uitmaakt van de Schengenzone en er ‘in beginsel’ binnen die zone geen grenscontroles zijn. Volgens verzoeker zou hij ondanks zijn inreisverbod als unieburger kunnen gebruik maken van zijn recht van vrij verkeer zolang hij aan de voorwaarden hiertoe, uiteengezet in de Burgerschapsrichtlijn, voldoet, zoals bijvoorbeeld het vinden van werk. Daarom zou volgens verzoeker het inreisverbod aan zijn doel voorbijschieten wegens ongeschiktheid en het verder gaan dan strikt noodzakelijk om de openbare orde en nationale veiligheid te beschermen.

Vervolgens verzoekt verzoeker de Raad om de volgende prejudiciële vraag te stellen:

“Dient artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), gelezen in het licht van het proportionaliteitsbeginsel en het recht op vrij verkeer van Unieburgers, aldus te worden uitgelegd dat het een lidstaat toestaat om een inreisverbod van twintig jaar op te leggen aan een Unieburger die reeds definitief is veroordeeld voor strafbare feiten en momenteel een lange gevangenisstraf uitzit, waarbij het inreisverbod uitsluitend is gemotiveerd door de feiten die tot de veroordeling hebben geleid, zonder dat bijkomende actuele en werkelijke bedreigingen voor de openbare orde of nationale veiligheid zijn vastgesteld, en gelet op het feit dat de betrokkene gedurende zijn detentie per definitie geen nieuwe feiten kan plegen en artikel 27,

lid 2, tweede paragraaf, uitdrukkelijk bepaalt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden kunnen zijn voor zulke maatregelen?”

In een tweede middel tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht. Hij herhaalt dat hij het inreisverbod van twintig jaar manifest onevenredig acht. Volgens verzoeker beschrijft de motivering enkel feiten die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling en waarvoor hij een gevangenisstraf uitzit. Nergens blijkt uit de motieven dat verzoeker vandaag een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken. Dit kan volgens verzoeker ook niet, aangezien hij in de gevangenis verblijft. De motieven acht verzoeker niet evenredig met de inhoud van de beslissing.

Beoordeling

Ook wat betreft het inreisverbod behandelt de Raad beiden middelen omwille van hun verwevenheid tezamen.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

*§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.*

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Anders dan verzoeker stelt, biedt het Unierecht wel de mogelijkheid aan de lidstaten om een inreisverbod aan een unieburger, zoals verzoeker, op te leggen. De artikelen 44nonies en 44decies van de Vreemdelingenwet zijn immers de omzetting van respectievelijk de artikelen 27 en 32 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker kan wel gevolgd worden dat het recht op vrij verkeer van unieburgers een sterk beschermd principe is in het Unierecht en beperkingen enkel mogen worden genomen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Die beperkingen op het recht van vrij verkeer en verblijf slaan op alle soorten maatregelen die het recht van vrij verkeer of verblijf kunnen beperken, waaronder dus ook het verbod van binnenkomst en verblijf, of het inreisverbod. Indien beperkingen gelden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dan moeten de beperkende maatregelen aan deze in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn vermelde vereisten voldoen:

- a. In overeenstemming zijn met evenredigheidsbeginsel;
- b. Uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag;
- c. Dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen;
- d. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen;
- e. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Deze voorwaarden werden ook omgezet in artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker valt over het feit dat de gemachtigde verkeerdelijk melding heeft gemaakt van ‘inverdenkinggestelde’ terwijl hij zegt definitief veroordeeld te zijn (voor moord), ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij deze kritiek. Het betreft een materiële vergissing van de gemachtigde, aangezien hoger in het bestreden inreisverbod wel wordt gewezen op een veroordeling door het Hof van Assisen tot een gevangenisstraf van 22 jaar op 2 mei 2024.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde volledig voorbijgaat aan de vereiste dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze beperkende maatregelen, volgt de Raad niet. De gemachtigde heeft wel degelijk uitgebreid gemotiveerd waarom het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In dat kader heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot een korte verwijzing naar de veroordeling door het Hof van Assisen tot een gevangenisstraf van 22 jaar.

Hij heeft inderdaad uitgebreid oog gehad voor de specifieke feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling, hetgeen ook relevant is om uit te maken of dit persoonlijk gedrag een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Het feit dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden vormt voor een beperkende maatregel, betekent niet dat deze niet mee in overweging mag worden genomen binnen het individueel onderzoek naar het opleggen van een inreisverbod om redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

In casu betrof het immers het doelbewust in volle snelheid achterwaarts op mensen inrijden, in het kader van een dispuut over een wagen, waarbij een persoon werd overreden en waarna het voertuig nog doelbewust minstens éénmaal, mogelijk tweemaal, over het liggend lichaam is gereden, waaraan deze persoon later is overleden. De gemachtigde heeft uit dat persoonlijk gedrag afgeleid dat dit getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijst op de gevaarlijke geestesgesteldheid van verzoeker. De gemachtigde kon op redelijke wijze stellen dat dit gedrag van verzoeker het veiligheidsgevoel van de burger aantast en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Zoals het Hof van Justitie heeft uitgelegd, moet bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Wat betreft de actualiteit van de ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving heeft het Hof uitgelegd dat dit in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; MvT, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is in principe aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Hierbij weze echter opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, 8000/08, A.A. / Verenigd Koninkrijk, §63).

In casu blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd door te verwijzen naar een relatief recente veroordeling in 2024 tot een zware gevangenisstraf van 22 jaar. De feiten dateren evenwel reeds van enkele jaren eerder, doch zoals uit het administratief dossier blijkt, werd verzoeker in 2021 opgesloten in de gevangenis en zit hij een bijzonder lange celstraf uit voor bijzonder ernstige feiten, dermate dat het evident is dat verzoeker sedertdien geen nieuwe feiten kon plegen. In casu kan de Raad de beslissing volgen dat uit de relatief recente gruwelijke feiten en de persoonlijke rol van verzoeker daarin op zich reeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan afgeleid worden.

De Raad volgt dan ook geenszins de redenering van verzoeker dat uit het feit dat hij in de gevangenis zit, juist zou moeten afgeleid worden dat hij geen bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid kan uitmaken. De detentie verhindert inderdaad (zo veel mogelijk) het plegen van nieuwe feiten, doch doet op geen enkele wijze afbreuk aan de gruwelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt, die aan de gevangenisstraf zijn voorafgegaan en waaruit, zoals de gemachtigde op redelijke wijze motiveert, een gevaarlijke geestesgesteldheid blijkt. Verzoeker legt in het geheel niets voor over diens gedrag in de gevangenis waaruit zou moeten blijken dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing diende te oordelen dat verzoeker niet langer een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormde.

Verder acht verzoeker de duur van het inreisverbod manifest disproportioneel omdat het vier keer de wettelijke norm van vijf jaar, zoals voorzien in artikel 44nonies, overschrijdt. De Raad leest in §2 van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod vijf jaar niet mag overschrijden, 'behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid'. Verder bepaalt dit artikel ook dat de duur moet worden vastgesteld door rekening te

houden met alle specifieke omstandigheden van het geval. Uit deze bepaling blijkt dat 'gewone' redenen van openbare orde of nationale veiligheid niet volstaan om een inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar. Het moet gaan om een 'ernstige' bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu is supra weliswaar reeds toegelicht dat niet redelijkerwijs kan betwist worden dat verzoeker inderdaad een ernstige bedreiging vormt, dermate dat de gemachtigde inderdaad een lang inreisverbod kon opleggen.

In casu erkent de Raad dat twintig jaar een zeer lange duur betreft, maar hij stelt eveneens vast dat de gemachtigde daarbij ook rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval zoals het feit dat verzoeker geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen naar het herkomstland, hij geen duurzame relatie, kinderen of familie in België heeft en verzoeker ook heeft ingestemd met een vrijwillige terugkeer naar Roemenië. Uit het gehoor, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat deze motieven daarin steun vinden. Verzoeker verklaarde wel een echtgenote, een kind, andere familieleden en vrienden in Duitsland te hebben, doch aangezien dit inreisverbod een beperkte draagwijdte heeft tot het Belgisch grondgebied, houdt dit inreisverbod - ondanks de lange duur - geen beperking in om dit gezins- en privéleven verder te onderhouden. Om al deze redenen volgt de Raad in casu niet dat de duur van het inreisverbod manifest disproportioneel is.

Verzoeker stipt verder ook terecht aan dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de duur van het inreisverbod voor België ongeveer overeenkomt met de resterende duur van zijn gevangenisstraf. Er is inderdaad ook de mogelijkheid dat de bevoegde strafrechter ooit zal oordelen dat verzoeker vervroegd zou mogen vrijkomen en dit omdat volgens die rechter verzoeker niet langer een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. In geen geval moet op grond van die hypothese evenwel geconcludeerd worden dat het inreisverbod dat op 16 oktober 2025 werd opgelegd disproportioneel zou zijn, noch dat het ongeschikt zou zijn voor het beoogde doel. Verzoeker heeft immers conform artikel 44decies van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid om, indien deze hypothese zich zou voordoen, de schorsing of intrekking van het inreisverbod vanuit Roemenië te vragen en dit na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

Verder kan de Raad ook geenszins volgen dat indien verzoeker door de strafrechter in Roemenië vervroegd zou vrijgelaten worden, zelfs tijdens de duurtijd van het inreisverbod, verzoeker zomaar naar België zou kunnen reizen, louter om de reden dat Roemenië deel uitmaakt van de Schengenzone en er in beginsel geen interne grenscontroles zijn. Verzoeker gaat wederom voorbij aan de specifieke procedure die in artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn is voorzien, zoals omgezet in artikel 44decies, om een schorsing of intrekking van het inreisverbod te verkrijgen. Verzoeker zal blijkens deze bepaling argumenten moeten aanvoeren om een wijziging in materiële zin te bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden. Alleen dan schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval wordt de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod geweigerd en blijft dus aan verzoeker de toegang tot en het verblijf op Belgisch grondgebied verboden. Het loutere feit een Unieburger te zijn en aan de klassieke voorwaarden voor een verblijf voor een periode langer dan drie maanden te voldoen door bijvoorbeeld het vinden van werk, zoals verzoeker aanhaalt, zal dus in geen geval volstaan om aan de voorwaarden van artikel 44decies van de Vreemdelingenwet (of artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn) te voldoen en het inreisverbod te laten vallen. Er is bovendien uitdrukkelijk bepaald dat verzoeker ook gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van België heeft.

Waar verzoeker de Raad verzoekt de door hem geformuleerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, gaat de Raad hier niet op in. Het Hof van Justitie heeft in 1982 in de principezaak Cilfit⁶ de zogenaamde Cilfit-criteria uiteengezet waarin de hoogste nationale rechter niet verplicht is om te verwijzen naar het Hof van Justitie. In zijn arrest van 6 oktober 2021⁷ heeft de Grote Kamer deze drie criteria bevestigd.

In de volgende drie situaties is de hoogste nationale rechter niet onderworpen aan de verplichting om te verwijzen:

- (i) als de vraag niet relevant is voor de oplossing van het geschil;
- (ii) de bepaling van het Unierecht in kwestie al door het Hof is uitgelegd (*acte éclairé*);
- (iii) de juiste interpretatie van het Unierecht zo voor de hand liggend is dat er geen ruimte voor gerede twijfel is. (*acte clair*)

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij niet de hoogste nationale rechter is in deze materie, doch wel de Raad van State. Ook de lagere nationale rechter, op wie geen verwijsplicht rust ex artikel 267 van het VWEU, mag

⁶ HvJ 6 oktober 1982, C-283/81, EU:C:1982:335.

⁷ HvJ 6 oktober 2021, C-561/19, Consorzio Italian Management en Catania Multiservizi SpA tegen Rete Ferroviaria Italiana SpA, ECLI:EU:C:2021:799.

zelf uitmaken, los van wat de partijen al dan niet wensen, of een prejudiciële vraag wordt gesteld en zo ja, in welke stand van de procedure hij welke vragen noodzakelijk of zinvol acht (voormeld arrest van de Grote Kamer 6 oktober 2021, punten 53-56).

Bijkomend volgt de Raad in geen geval de feitelijke stelling van verzoeker dat in casu het inreisverbod uitsluitend is gemotiveerd door de feiten die tot de veroordeling hebben geleid. De gemachtigde heeft immers voorafgaandelijk aan het opleggen van het inreisverbod verzoeker gehoord en bij het bepalen van de duur van twintig jaar weliswaar veel gewicht gehecht aan de concrete feiten die aanleiding hebben gegeven tot de bijzonder zware veroordeling, doch daarnaast ook oog gehad voor de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, zoals het feit dat verzoeker in goede gezondheid is, geen familie heeft in België en pas sedert 2021 in België verblijft.

Indien verzoeker met zijn formulering doelt op de vraag hoe artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn moet worden uitgelegd en dan meer bepaald het feit dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden kunnen zijn voor zulke maatregel, is de Raad van oordeel dat die bepaling in kwestie al door het Hof talrijke malen is uitgelegd. Supra heeft de Raad reeds aangehaald dat het Hof bijvoorbeeld heeft uitgelegd dat het feit dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden vormt voor een beperkende maatregel, niet betekent dat deze niet mee in overweging mag worden genomen binnen het individueel onderzoek naar het opleggen van een inreisverbod om redenen van openbare orde. Uit de concrete feitelijke omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Waar verzoeker valt over het feit dat naast die feiten, die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling, geen andere bijkomende actuele en werkelijke bedreigingen zijn vastgesteld, heeft de Raad er hoger ook op gewezen dat het Hof reeds heeft uitgelegd in zijn arrest Bouchereau *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag, voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”*. Het Hof heeft dus reeds uitgelegd dat in regel weliswaar vereist is dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, maar dat deze regel niet absoluut is. Er is bijgevolg in casu sprake van een ‘acte éclairé’ waardoor de Raad ook om deze reden geen prejudiciële vraag stelt aan het Hof van Justitie.

De Raad stelt geen schending van het evenredigheidsbeginsel vast. Om de voorgaande redenen volgt de Raad evenmin dat de gemachtigde het bestreden inreisverbod niet afdoende heeft gemotiveerd en acht hij de motieven van de beslissing evenredig aan de inhoud ervan. Er ligt geen schending van de formele of materiële motiveringsplicht voor.

Beide middelen, gericht tegen het inreisverbod, zijn eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. MAES